

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **DEVĚTSIL JST, s. r. o.**, se sídlem Purkyňova 3032/15, Plzeň, zast. doc. JUDr. Janem Kocinou, Ph.D., advokátem se sídlem Malá 43/6, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2021, č. j. MZDR 10411/2021-3/OLZP, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2024, č. j. 10 Ad 13/2021-175,

t a k t o :

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2024, č. j. 10 Ad 13/2021-175, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2021, č. j. MZDR 10411/2021-3/OLZP, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

IV. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni náklady řízení o žalobě a kasační stížnosti ve výši **26 850 Kč** k rukám zástupce žalobkyně doc. JUDr. Jana Kociny, Ph.D., advokáta se sídlem Malá 43/6, Plzeň, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Státní úřad pro kontrolu léčiv (dále jen „SÚKL“) rozhodnutím ze dne 3. 2. 2021, č. j. sukl32677/2021, shledal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu dle § 103 odst. 6 písm. g) zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o léčivech“). Tohoto správního deliktu se dopustila tím, že

- a. jako provozovatel lékárny X na adrese X, v období od ledna 2014 do listopadu 2016 použila v rozporu s § 82 odst. 4 zákona o léčivech k distribuci dle § 5 odst. 5 tohoto zákona celkem 19 101 balení registrovaných léčivých přípravků v celkové hodnotě 12 787 353,58 Kč, které odebrala jako provozovatel lékárny pro potřeby své lékárny, a tato balení distribuovala zahraničním odběratelům,

- b. jako provozovatel lékárny X – odloučeného oddělení výdeje léčiv, na adrese X, v období od května 2015 do dubna 2017 použila v rozporu s § 82 odst. 4 zákona o léčivech k distribuci dle § 5 odst. 5 tohoto zákona celkem 16 482 balení registrovaných léčivých přípravků v celkové hodnotě 12 447 086,37 Kč, tato balení distribuovala ze skladu lékárny X – odloučeného oddělení výdeje léčiv – zahraničním odběratelům, v obou případech třem slovenským společnostem.

SÚKL jí za spáchání správního deliktu uložil pokutu dle § 107 odst. 1 písm. e) zákona o léčivech ve výši 9 000 000 Kč. Žalobkyně podala proti rozhodnutí SÚKL odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím uvedeným v záhlaví.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví. Neztotožnil se s námitkou nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí z důvodu, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není uvedeno, zda bylo jednání žalobkyně posouzeno jako pokračování ve správním deliktu nebo jako souběh správních deliktů. Výslovná zmínka o pokračování ve správním deliktu nebo souběhu správních deliktů není povinnou náležitostí výroku správního rozhodnutí. Ačkoliv výrok rozhodnutí SÚKL tuto informaci neobsahuje, dostatečně vymezuje jednání žalobkyně a jeho právní kvalifikaci, aby nedošlo k porušení zásad, které ve své judikatuře vymezil Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“). Ačkoliv žalobkyně upozorňuje, že SÚKL ve výrocích svých novějších rozhodnutí výslovně uvádí posouzení daného deliktu jako pokračování, nevyplývá z toho, že by správní orgány uznaly nepřezkoumatelnost nyní přezkoumávaného rozhodnutí SÚKL. Touto změnou praxe se pouze snaží vyhnout potenciálním problémům. Obecně postačí, vyplývá-li posouzení správního deliktu jako pokračujícího deliktu nebo souběhu deliktů z odůvodnění správního rozhodnutí. V rozhodnutí žalovaného je uveden závěr, že žalobkyně spáchala správní delikt ve formě pokračování. Napadené rozhodnutí tak není vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné. Žalovaný mohl toto posouzení doplnit ve svém odůvodnění, jelikož dle judikatury může odvolací správní orgán odstranit vady odůvodnění prvostupňového rozhodnutí doplněním odůvodnění.

[3] Městský soud neshledal důvodnou ani námitku nedostatečného prokázání jednotného záměru jako definičního znaku pokračování ve správním deliktu. Odkázal na svůj dřívější rozsudek ze dne 28. 6. 2023, č. j. 10 Ad 19/2022-69, ve kterém uvedl, že žalobkyně je profesionálkou, na kterou lze klást vyšší požadavky ohledně znalosti zákonné úpravy. Žalobkyně distribuovala třem slovenským společnostem za dobu přesahující tři roky celkem 35 583 balení léčivých přípravků v celkové hodnotě 25 234 439,95 Kč. Těžko si lze představit, že by tyto léčivé přípravky dodávala v takovém množství třem společnostem pouze *ad hoc*, jak tvrdí. Žalobkyně si tedy musela být vědoma, že léčivé prostředky distribuuje do slovenských lékáren protiprávně.

[4] Městský soud dále nesouhlasil s námitkou nedostatečného posouzení zániku odpovědnosti za správní delikt. První dílčí útok žalobkyně se odehrál dne 24. 1. 2014, poslední dílčí útok se odehrál dne 21. 4. 2017. Oba útoky se tedy odehrály před účinností zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“). V této době se analogicky aplikovala úprava zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, konkrétně jeho § 116, dle kterého je pokračování v trestném činu jedním jednáním, které je tvořeno souhrnem dílčích útoků. O skupině dílčích útoků týkajících se lékárny X v Českých Budějovicích se SÚKL dozvěděl dne 14. 12. 2016, kdy zahájil v této lékárně kontrolu. Správní řízení ohledně těchto

pokračování

dílčích útoků zahájil dne 24. 4. 2018. O skupině dílčích útoků týkajících se odloučeného oddělení výdeje léčiv v Ševětíně se SÚKL dozvěděl dne 10. 5. 2017 a správní řízení ohledně nich zahájil dne 20. 10. 2018. V obou případech tak SÚKL stihl zahájit správní řízení před uplynutím dvouleté prekluzivní lhůty dle § 109 odst. 3 zákona o léčivech.

[5] Městský soud neshledal důvodnou námitku, že rozhodnutí SÚKL nedostatečně vymezilo skutek, jímž žalobkyně spáchala daný delikt. Ve výroku je uvedeno, že žalobkyně se správního deliktu dopustila jako provozovatel dvou konkrétních lékáren, dále je zde uvedeno, v jakém období distribuovala léčiva, jakým společenstvem je distribuovala, kolik balení léčivých přípravků distribuovala a v jaké hodnotě, na základě jaké výdejky je distribuovala, kdy byla tato výdejka vystavena atd. Daný výrok je dostačující k vymezení skutku tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem.

[6] Městský soud též nesouhlasil s námitkou, že správní orgány měly do společného řízení zahrnout také správní delikty spáchané v období od 1. 12. 2014 do 18. 12. 2015 a od 29. 10. 2014 do 23. 12. 2015. Jednání žalobkyně projednávané v nynějším řízení je pokračováním ve správním deliktu, proto bylo dokonáno posledním dílčím útokem ke dni 21. 4. 2017, tedy ve smyslu § 88 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb. až po zahájení řízení vedeného pod sp. zn. Sukls162562/2016. Tyto správní delikty proto nelze spojit do společného řízení.

[7] Žalobkyně dále namítala nesprávný výklad pojmu „jiná lékárna“ užívaného v zákoně o léčivech. NSS dospěl v rozsudku ze dne 28. 11. 2022, č. j. 10 As 52/2021-144, k závěru, že možnost poskytnout léčivé přípravky jiné lékárně podle § 82 odst. 4 zákona o léčivech se vztahuje pouze na pohyby léčivých přípravků mezi lékárnami sídlícími na území ČR. Podle NSS je tak pod pojmem lékárna myšlena lékárna na území ČR, nikoliv v zahraničí. Žalobkyně se tedy nemohla dopustit správního deliktu dle § 103 odst. 10 písm. e) zákona o léčivech, jelikož ten míří na situace, kdy lékárna ve smyslu zákona o léčivech poskytne léčivý přípravek jiné lékárně ve smyslu tohoto zákona. Překážkou pro sankcionování žalobkyně není ani chybějící legální definice tohoto pojmu, jelikož soudním výkladem jej lze dostatečně objasnit. V daném případě proto nelze použít zásadu *in dubio pro libertate*.

[8] Městský soud neshledal důvodnou ani námitku nepřiměřenosti uložené sankce. Žalobkyně sice předložila přehled z webových stránek SÚKL, z něhož vyplývá, že v letech 2020 a 2021 uložil jiným právnickým osobám za stejný delikt nižší pokuty, ačkoliv spáchaly i další přestupky, nicméně žalobkyně opomíjí, že počet spáchaných přestupků není jediným kritériem při ukládání výše trestu. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vysvětlil, že v případech, na které žalobkyně odkazuje, byly ukládány sankce za distribuci léčiv v mnohem menším rozsahu, než tomu bylo v případě žalobkyně. Není proto pravdou, že pokuta uložená žalobkyni neodpovídá rozhodovací praxi SÚKL. Žalobkyni byla sice již dříve v řízení vedeném pod sp. zn. Sukls162562/2016 uložena pokuta ve výši 2 000 000 Kč za stejný správní delikt páchaný v období od 1. 12. 2014 do 18. 12. 2015 a v období od 29. 10. 2014 do 23. 12. 2015, nicméně nejde o sankci natolik závažnou, aby odůvodnila snížení sankce uložené v nyní projednávané věci. Žalobkyně se protiprávní distribuce léčiv dopouštěla i poté, co ji SÚKL informoval o protiprávnosti jejího jednání v řízení pod sp. zn. Sukls162562/2016. Pokuta uložená v tomto řízení navíc sankcionovala protiprávní jednání žalobkyně za jiné období.

[9] Dále městský soud shledal, že nyní uložená pokuta není likvidační. Nesouhlasil s žalobkyní, že byly správní orgány povinny zjišťovat z úřední povinnosti její ekonomickou

situaci ke dni vydání rozhodnutí. Bylo na žalobkyni, aby své majetkové poměry v dostatečné míře prokázala. Žalobkyně ani netvrdí, že by pro ni byla výše pokuty likvidační nebo že by se její majetkové poměry významně změnilo oproti roku 2019, kterým se SÚKL zabýval.

[10] Na závěr městský soud neshledal důvodnou námitku dvojího přičítání, která spočívala v tom, že žalobkyni správní orgány údajně kladly k tíži, že se typově shodného správního deliktu dopustila opakovaně a že se tímž jednáním dopustila pokračování ve správním deliktu.

II. Obsah kasační stížnosti žalobkyně a vyjádření žalovaného

[11] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podřazených pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[12] Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný. Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem, že výrok rozhodnutí SÚKL obsahuje všechny náležitosti a že je z tohoto rozhodnutí zřejmé, že se protiprávního jednání dopustila ve formě pokračování ve správním deliktu. Dále nesouhlasí s tím, že byl prokázán jednotný záměr, jelikož ohledně něj nebylo provedeno dokazování.

[13] Její jednání nemůže být posouzeno jako pokračování ve správním deliktu, nýbrž jako opakování správního deliktu. Může se jednat o opakování dvou či více správních deliktů stejné skutkové podstaty, ty ale nejsou vedeny jednotným záměrem. Jednotný záměr nebyl předmětem dokazování ve správním řízení. Absenci dokazování a odůvodnění ohledně jednotného záměru nelze nahradit úvahou městského soudu o těžké představitelnosti toho, že by stěžovatelka dodávala léčivé přípravky *ad hoc*. Jedná se o závěr spekulativní a ničím neprokázaný. Městský soud nahrazuje činnost správních orgánů, čímž však nelze napravit chyby jejich rozhodnutí. Správní orgány se řádně nevypořádaly s právní kvalifikací stěžovatelčina jednání. Opomíjejí, že z pouhé mnohosti skutků a případné blízké časové souvislosti nelze dovozovat naplnění všech znaků pokračujícího správního deliktu. Stěžovatelka uvádí, že poskytování léčivých přípravků v režimu § 82 odst. 4 zákona o léčivech je běžnou praxí a množství poskytnutých přípravků neznámá, že se jedná o nezákonnou činnost. Jednotný záměr lze dovodit, pokud pachatel jednal vědomě a úmyslně, anebo vědomě a při srovnání s následkem. Stěžovatelka žádný úmysl jednat protiprávně neměla, z povahy věci se proto nemohlo jednat o pokračující delikt. Stěžovatelka nemohla dlouhodobě plánovat použití přípravků za daným účelem, jelikož jednotlivé požadavky a dohody vznikly vždy *ad hoc* dle aktuálního stavu zásob a aktuálního požadavku konkrétní lékárny.

[14] V rámci jiných správních řízení i v nynějším řízení stěžovatelka namítala, že rozhodnutí správních orgánů nesplňují požadavky na výrok rozhodnutí dle § 93 odst. 1 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., zejména ve vztahu k tomu, že ve výročí rozhodnutí chyběl základní definiční znak skutku, tedy jeho právní kvalifikace. SÚKL v pozdějších rozhodnutích své pochybení odstranil a již v nich uvádí, že se stěžovatelka dopustila pokračování ve správním deliktu. SÚKL tak fakticky uznal, že nyní přezkoumávané rozhodnutí bylo vadné a nepřezkoumatelné. Stěžovatelka nesouhlasí s názorem městského soudu, že pokud správní orgán napravuje předchozí nedostatky rozhodnutí, nejedná se o uznání pochybení. Podle ní správní orgány vydávaly vadná rozhodnutí a následně se „učily“ a odstraňovaly vady v souvislosti s vytýkanými nedostatky v rámci správních žalob.

pokračování

[15] Stěžovatelka odkazuje na rozhodnutí žalovaného č. j. MZDR 20459/2023-3/OLZP. V něm žalovaný uznal, že ve správním rozhodnutí musí být přesně vymezena jednotlivá data dílčích útoků takovým způsobem, aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné ve vztahu k posouzení pokračování správního deliktu.

[16] Správní orgány a městský soud nesprávně vyložily pojem „lékárna“. Stěžovatelčino jednání je třeba posoudit jako správní delikt dle § 103 odst. 10 písm. e) zákona o léčivech, jelikož v době, kdy jednala, se poskytování léčivých přípravků jiným lékárnám v souladu s tehdejším zněním zákona o léčivech nepovažovalo za distribuci. Městský soud připustil, že neexistuje zákonná definice tohoto pojmu, nicméně uvedl, že jeho výklad je možné provést s odkazem na jiná soudní rozhodnutí. Stěžovatelka trvá na tom, že jí nelze klást k tíži jednání, které vychází z neúplnosti veřejnoprávního předpisu. V takovém případě je namístě přistoupit k výkladu *in dubio pro libertate*. Zákon o léčivech poskytování léčivých přípravků mezi lékárnami v dané době nezakazoval, naopak při splnění podmínek na straně odebírajících lékáren bylo poskytování léčivých přípravků výslovně dovoleno. Správní orgány se měly slovenských lékáren zeptat, zda jsou lékárnami podle českých právních předpisů.

[17] Městský soud také nesprávně posoudil zánik odpovědnosti za jednotlivé opakující se správní delikty.

[18] Správní orgány nedostatečně vymezily skutkový stav. Městský soud nesprávně uvádí, že postačí, aby jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. Vyslovení viny za správní delikt však předpokládá přesný popis skutku a jeho podřazení pod skutkovou podstatu. Správní orgány se vůbec nezabývaly tím, zda k protiprávnímu jednání došlo při nákupu z distribuce, při překročení hranice, fyzickém předání nebo k datu vystavení dodacího listu slovenské lékárně. Správní orgány si nevyžádaly dodací listy na zboží a nezjistily úplně skutkový stav. Z komentářové literatury vyplývá, že nezbytnou součástí výrokové části rozhodnutí správních orgánů je uvedení způsobu spáchání správního deliktu, tedy jakým jednáním byla naplněna jeho skutková podstata. Absence právní kvalifikace jednání stěžovatelky je podstatnou vadou rozhodnutí správních orgánů.

[19] Stěžovatelka na závěr nesouhlasí s uloženou sankcí ani s tvrzením městského soudu, že v řízeních, která nejsou vedena společně z důvodu již zahájeného jiného řízení, není možné uplatňovat obdobu absorpční zásady. Vždy je třeba přihlížet k tomu, jaká řízení ve stejných či obdobných věcech byla vedena a jaké sankce byly v těchto řízeních ukládány. V minulosti ukládané sankce byly značně vysoké a k jejich výši mělo být přihlíženo. S přihlédnutím k těmto skutečnostem měl městský soud dospět k závěru, že uložená sankce ve výši devíti milionů korun je zjevně nepřiměřená. Správní orgány též musí hodnotit majetkové poměry pachatele správního deliktu ke dni svého rozhodování, což konstatoval rozšířený senát v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS. Břemeno zjišťování aktuální ekonomické situace stěžovatelky tedy leží výlučně na správních orgánech.

[20] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Ustanovení § 82 odst. 4 zákona o léčivech je jednoznačné. Stěžovatelka si musela být vědoma povinnosti nepoužívat k distribuci léčivé přípravky, které sama odebrala jako provozovatel lékárny. K jednotnému záměru uvedl, že stěžovatelka je právnickou osobou, u které se nezkoumá zavinění. K námitce, že je nepřípustné, aby se správní orgány „učily“, jak správně napsat výrok svých rozhodnutí, uvedl, že správní orgány pouze reagují na rozhodovací praxi

správních soudů. Vytýkané „učení se“ správního orgánu je tedy procesem, který je nedílnou součástí správního rozhodování. Pokud SÚKL s ohledem na vyvíjející se judikaturu svá rozhodnutí precizoval, neznamená to automaticky, že by jeho dřívější rozhodnutí byla vadná. Z rozhodnutí SÚKL a žalovaného je jednoznačné, za jaké jednání byla stěžovatelka sankcionována, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgány vycházely, a jak posoudily skutkové okolnosti případu.

[21] Rozhodnutí SÚKL obsahuje přesné vymezení dat jednotlivých dílčích útoků. Každá dodávka léčivých přípravků slovenské lékárně je definována číslem výdejky, datem vystavení výdejky, číslem faktury, datem vystavení faktury, počtem balení léčivých přípravků a jejich cenou. V rámci přílohy č. 1 k rozhodnutí SÚKL byly jednotlivé výdejky rozepsány co do konkrétních léčivých přípravků, které byly předmětem distribuce. K pojmu lékárna a k výkladu *in dubio pro liberate* žalovaný odkazuje na rozsudek č. j. 10 As 52/2021-144, v němž NSS dospěl k závěru, že § 82 odst. 4 zákona o léčivech, ve znění účinném do 30. 11. 2019, neumožňoval poskytování léčivých přípravků zahraničním lékárnám. Stěžovatelčino jednání naplnilo znaky pokračování v přestupku ve smyslu § 7 zákona č. 250/2016 Sb. U daného přestupku se uplatní tříletá promlčecí lhůta. Tato promlčecí lhůta v projednávaném případě neuplynula, a odpovědnost za přestupky tedy nezanikla.

[22] K námitce o nepřiměřené výši pokuty žalovaný uvedl, že SÚKL se ve svém rozhodnutí majetkovou situací stěžovatelky zabýval, přičemž zhodnotil její ekonomickou situaci za roky 2016 až 2019. Rozhodnutí SÚKL je ze dne 4. 2. 2021, účetní závěrka za rok 2020 byla do Sbírky listin založena až dne 31. 5. 2021. Stěžovatelka k prokázání likvidační výše sankce nenavrhla žádné důkazy, neuvádí ani, jaké další podklady si měl SÚKL vyžádat. Na výzvu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí nereagovala a doplnění podkladů v tomto smyslu nenavrhovala.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[23] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[24] Kasační stížnost je důvodná.

III. a) Pokračování ve správním deliktu, jednotný záměr a zánik odpovědnosti za správní delikt

[25] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem a pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Stěžovatelka namítá, že městský soud přezkoumal nepřezkoumatelná rozhodnutí správních orgánů. Pokud by tato námitka byla důvodná, městský soud by napadený rozsudek zatížil vadou dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. např. rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91).

[26] Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů v tom, že v nich není uvedeno, zda v případě jejího protiprávního jednání šlo o pokračující správní delikt nebo o opakování správního deliktu. NSS s ní souhlasí, že SÚKL v prvostupňovém rozhodnutí výslovně neuvedl, zda se v jejím případě jedná o pokračující správní delikt či o jeho opakování. V dané věci tedy SÚKL skutečně pochybil. Toto pochybení však napravil

pokračování

žalovaný na straně dvacáté druhé napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že se ve stěžovatelské případě jedná o pokračování ve správním deliktu, a vyjádřil se i k jednotlivým definičním znakům této formy deliktu. Není proto pravdou, že by žalovaný toto posouzení opomněl a poprvé ho provedl až městský soud. K postupu žalovaného NSS připomíná, že odvolací orgán může doplnit argumentaci správního orgánu prvního stupně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, bod 14). Pro účely soudního přezkumu tvoří správní řízení v prvním i druhém stupni jeden celek a obsah obou správních rozhodnutí je třeba vnímat v jejich vzájemné souvislosti (srov. např. rozsudky NSS ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48, č. 2646/2012 Sb. NSS, bod 27, nebo ze dne 30. 10. 2020, č. j. 7 As 124/2019-20, bod 16).

[27] Z napadeného rozhodnutí vyplývá závěr o tom, že se stěžovatelka dopustila pokračování v deliktu, přičemž právní předpisy ani judikatura nepožadují, aby tato skutečnost byla uvedena ve výroku správních rozhodnutí. Tento požadavek není uveden ani v tehdy účinném § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, který ve výroku správních orgánů požadoval uvést například formu zavinění (úmysl nebo nedbalost) či označení místa a času spáchání. Závěr o tom, jestli se jedná o pokračování ve správním deliktu nebo o jeho opakování, tak nemusel být uveden přímo ve výroku rozhodnutí, nicméně správní orgány se k němu měly vyjádřit v odůvodnění. Tento požadavek naplnil žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o odvolání. NSS nicméně shledal jeho posouzení nepřezkoumatelným z důvodu nedostatečného odůvodnění závěru o jednotném záměru jako definičním znaku pokračování ve správním deliktu.

[28] Nejprve je vhodné připomenout, že pokračování v přestupku je v současné době upraveno v § 7 zákona č. 250/2016 Sb. Pokračováním se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují skutkovou podstatu stejného přestupku, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Tato definice se pro oblast správních deliktů aplikovala i před svým výslovným zakotvením v tomto zákoně (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, č. 1338/2007 Sb. NSS, či ze dne 24. 6. 2009, č. j. 1 As 35/2009-69, bod 14), a to i pro jiné správní delikty právnických osob. Aby bylo možné jednání označit za pokračování v přestupku (správním deliktu), je nutné splnit všechny zákonné podmínky kumulativně, což potvrdil NSS např. v rozsudku ze dne 1. 3. 2012, č. j. 8 As 66/2011-74, v němž uvedl, že „jako pokračující přestupek nelze posoudit jednání, jehož jednotlivé útoky nevykazují shodu všech podmínek (viz odst. [11]), byť některé znaky takového jednání podobné až totožné být mohou. Je třeba zdůraznit, že podmínky (§ 116 tr. zákona per analogiam) musí být splněny kumulativně, neboť každá z nich tvoří nedílnou součást závěru o pokračování protiprávního jednání více útoky.“

[29] Od pokračování v přestupku je třeba odlišovat opakování přestupku. V případě opakování přestupku se jedná o dva či více přestupků, které sice naplňují stejnou skutkovou podstatu, ale nejsou vedeny stejným záměrem (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 4. 2023, č. j. 1 As 116/2022-92).

[30] Z judikatury NSS vyplývá, že trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů (srov. např. výše zmíněný rozsudek č. j. 8 As 17/2007-135). Je proto např. vyloučen souběh správních deliktů tam, kde se jedná o pokračující, hromadný nebo trvající delikt. Dle rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 49/2012-33, inspirovaného trestněprávní doktrínou, spočívá jednotný záměr u pokračování ve správním

deliktu v tom, že jednotlivé útoky „jsou po subjektivní stránce spojeny jedním a týmž záměrem v tom smyslu, že pachatel již od počátku zamýšlí aspoň v nejhrubších rysech i další útoky a že po objektivní stránce se tyto jednotlivé útoky jeví jako postupné realizování tohoto jediného záměru.“ Z tohoto rozsudku též vyplývá, že jednotný záměr je třeba dokazovat. Dle judikatury Nejvyššího soudu platí, že pokračování v trestném činu je vyloučeno u nedbalostních trestných činů (srov. např. rozsudek ze dne 29. 1. 2013, sp. zn. 8 Tz 97/2012), jelikož u nich nemůže existovat jednotný záměr.

[31] Jednotným záměrem právnické osoby u jiných správních deliktů se NSS zabýval například v rozsudku ze dne 18. 7. 2019, č. j. 10 As 96/2018-59, ve kterém uvedl, že i „mezi správními delikty (přestupky), které jsou založeny na objektivní odpovědnosti, budou takové, které byly způsobeny jednáním vědomým a úmyslným; jednáním vědomým a srozuměným s následkem; jednáním vědomým, u nějž pachatel neuvažil následek; a jednáním nevědomým, jehož pachatel ale měl vědět, k čemu povede. Kromě těchto čtyř skupin, které odpovídají úmyslu přímému a nepřímému a nedbalosti vědomé a nevědomé, mohou nastat v režimu objektivní odpovědnosti i situace, v nichž pachatel nevěděl a vědět nemohl, k čemu povede jeho jednání, přesto se mu odpovědnost přičítá. **Jednotný záměr jistě bude možné zkoumat u takových protiprávních jednání, která jejich pachatel činil vědomě a úmyslně, nebo aspoň vědomě a při srozumění s následkem**“ (zvýraznění provedl nyní NSS).

[32] Žalovaný na straně dvacáté druhé napadeného rozhodnutí uvedl, že jednotný záměr stěžovatelky spočívá v postupu v rozporu s § 82 odst. 4 zákona o léčivech, když na Slovensko nezákonně opakovaně distribuovala léčivé přípravky, které odebrala jako lékárna. Pouhý postup v rozporu s právní normou však sám o sobě nezakládá jednotný záměr, jelikož je třeba zkoumat, zda se stěžovatelka tohoto jednání dopustila úmyslně nebo alespoň vědomě a při srozumění s následkem, neboť jednotný záměr může existovat jedinečně u úmyslných správních deliktů. Odůvodnění žalovaného ohledně jednotného záměru tak není dostatečné.

[33] NSS si je vědom vyjádření žalovaného k žalobě, na jehož patnácté straně rozvedl své úvahy ohledně jednotného záměru stěžovatelky a na jejich základě konstatoval, že stěžovatelka jednala v nepřímém úmyslu. Dle ustálené judikatury však správní orgán nemůže zhojit nedostatky odůvodnění svého rozhodnutí ve vyjádření k žalobě či ke kasační stížnosti (viz např. rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58). Vyjádření k žalobě tedy nemohlo doplnit úvahu, zcela chybějící v rozhodnutích správních orgánů, a bude nutné, aby dané posouzení a závěr o konkrétní formě zavinění byly uvedeny v rozhodnutí žalovaného. Taktéž není možné, aby toto posouzení nahrazoval správní soud. Bude proto na žalovaném, aby v novém rozhodnutí o odvolání rozvedl své úvahy o naplnění podmínky jednotného záměru stěžovatelky.

[34] Co se týče odkazu městského soudu na rozsudek NSS ze dne 17. 7. 2014, č. j. 9 Afs 55/2013-43, který jednotný záměr založil pouze na vědomí tehdejšího stěžovatele, kterým byl v daném případě správní orgán, o zákonné povinnosti, kterou porušil, NSS uvádí, že je nutné přihlédnout i k následnému judikatornímu vývoji a uplatnit na daný případ závěry z něj vycházející. Na daný rozsudek totiž navázal druhý senát v rozsudku ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017-62, ve kterém připomněl, že dle trestněprávní judikatury je pokračování v trestném činu vyloučeno u nedbalostních trestných činů, přičemž odkázal na výše uvedený rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tz 97/2012. Tento závěr poté podrobněji rozvedl desátý senát ve výše uvedeném rozsudku č. j. 10 As 96/2018-59, kde

pokračování

konstatoval, že jednotný záměr může být zkoumán pouze u úmyslných protiprávních jednání.

[35] Tímto judikatorním vývojem není nijak popřeno obecné pravidlo, že v případě jiných správních deliktů právnických osob se uplatňuje objektivní odpovědnost. NSS k tomu nicméně v nedávném rozsudku ze dne 26. 4. 2024, č. j. 5 As 28/2023-35, uvedl, že i „u přestupků založených na objektivní odpovědnosti může být forma zavinění relevantní, a to např. při stanovení výše ukládané sankce nebo právě u přestupků pokračujících, jichž se lze dopustit pouze úmyslným jednáním, jinak totiž podmínka jednotného záměru není splněna. V těchto případech tak představuje jednotný záměr, čili subjektivní vztah pachatele k protiprávnímu jednání, jednu ze zákonných podmínek pokračování v přestupku. **Pro konstatování, že se pachatel dopustil pokračujícího přestupku, je proto nezbytné zabývat se zaviněním a prokázat existenci jednotného záměru**“ (zvýraznění nyní provedl NSS).

[36] V judikatuře NSS tedy došlo v oblasti zjišťování jednotného záměru právnické osoby k posunu od původního požadavku na pouhé vědomí o určité zákonné povinnosti k požadavku na zjištění, zda k porušení zákonné povinnosti došlo úmyslným jednáním. K tomuto posunu došlo v důsledku toho, že NSS reflektoval vývoj posuzování pokračování trestného činu v judikatuře Nejvyššího soudu, jejíž principy jsou přebírány do správního trestání (viz např. rozsudek č. j. 8 As 17/2007-135). Z tohoto důvodu nelze pouhé konstatování o stěžovatelské vědomí o existenci určité zákonné povinnosti považovat za dostatečné odůvodnění jednotného záměru jako jednoho z definičních znaků pokračování ve správním deliktu. Je proto nutné, aby žalovaný provedl podrobnější úvahu ohledně jednotného záměru stěžovatelky.

[37] NSS též dává stěžovatelce za pravdu, že ohledně jednotného záměru nebylo provedeno dokazování, ačkoliv dle rozsudku č. j. 1 As 49/2012-33 je jednotný záměr třeba dokazovat. V dané situaci se nabízí například dokazování toho, zda jednotný záměr měla fyzická osoba, jejíž jednání je stěžovatelce přičitatelné. Otázku přičitatelnosti jednání fyzické osoby právnické osobě již NSS řešil např. v rozsudcích ze dne 9. 11. 2007, č. j. 2 As 40/2007-60, nebo ze dne 29. 1. 2004, č. j. 7 A 156/2000-54, č. 664/2005 Sb. NSS. Alternativně je možno jednotný záměr právnické osoby dokazovat například z nepřímých důkazů, tj. z množství léčivých přípravků, které byly distribuovány na Slovensko, z četnosti či pravidelnosti této distribuce, z dalších okolností této distribuce, ale též z podkladů, ze kterých by bylo možné zjistit vědomost stěžovatelky o protiprávnosti jejího jednání. Toto dokazování ovšem musí provést správní orgán, nikoliv teprve správní soud.

[38] Správné posouzení jednotného záměru je stěžejní pro závěr o spáchání daného správního deliktu ve formě pokračování, což je zase podstatné pro posouzení zániku odpovědnosti za tento správní delikt. V případě pokračování ve správním deliktu totiž počíná prekluzivní lhůta plynout až dnem následujícím po dni, kdy došlo k poslednímu dílčímu útoku, naopak u souběhu správních deliktů počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání každého správního deliktu (srov. bod 86 výše zmíněného rozsudku NSS č. j. 1 As 116/2022-92).

[39] NSS proto nemohl již nyní posoudit námitku zániku odpovědnosti za jednotlivé dílčí útoky stěžovatelky, jelikož by toto posouzení bylo v nynější situaci předčasné. NSS se nemůže zabývat ani námitkami ohledně nepřiměřenosti uložené sankce, jelikož stále není postaveno najisto, zda má být sankce uložena za souběh nebo za pokračování ve správním deliktu, proto se nelze vyjádřit ke stěžovatelské námitce o nutnosti užití absorpční zásady.

NSS přesto pokládá za vhodné vypořádat zbylé námitky, na jejichž posouzení nemá vliv dosavadní nedostatečné odůvodnění rozhodnutí žalovaného ohledně jednotného záměru.

III. b) Nedostatečně zjištěný skutkový stav a definice pojmu „lékárna“

[40] Stěžovatelka dále namítá, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav, jelikož v jejich rozhodnutích není uveden přesný popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání. Dle rozsudku NSS ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48, platí, že „výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. **Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním.** V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu“ (zvýraznění provedl nyní NSS).

[41] Správní orgány výše uvedenou povinnost splnily. Z výroku prvostupňového rozhodnutí vyplývá, v jakém konkrétním období stěžovatelka léčivé přípravky distribuovala na Slovensko, jakým společenstvem je distribuovala, v jakém množství, na základě jaké výdejky a k jakému datu byly konkrétní výdejky vystaveny, dále jsou v něm uvedena čísla a datum vystavení faktur týkajících se těchto výdejků a jakou prodejní cenu měly distribuované léčivé přípravky. Na základě těchto skutečností nelze dané jednání zaměnit za jiné jednání. K prvostupňovému rozhodnutí jsou též vyhotoveny dvě přílohy, které obsahují informace, o jaké konkrétní léčivé přípravky se v případě jednotlivých distribucí jednalo a na základě které faktury byly jednotlivé distribuce provedeny. Stěžovatelka skutečnosti uvedené ve výroku rozhodnutí SÚKL nijak nerozporuje, neuvádí, proč by měly být nedostatečné či nesprávné, pouze požaduje, aby si správní orgány vyžádaly dodací listy na léčivé přípravky. NSS shledal, že nebylo třeba, aby si správní orgány obstarávaly dodací listy, jelikož k prokázání protiprávního jednání postačily podklady, které si již obstaraly a jsou součástí správního spisu.

[42] K námitce, že se správní orgány nezabývaly tím, kdy konkrétně došlo k protiprávnímu jednání, NSS uvádí, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno období, kdy k distribuci docházelo a kdy byly vystaveny jednotlivé faktury týkající se konkrétních distribucí léčivých přípravků na Slovensko. Daný správní delikt je uveden v § 103 odst. 6 písm. g) zákona o léčivech, ve znění účinném do 30. 6. 2017, a spočívá v tom, že provozovatel lékárny poruší zákaz distribuovat léčivé přípravky, které odebral jako provozovatel lékárny podle § 82 odst. 4. Správní orgány dostatečně podrobně popsaly, kdy konkrétně k porušení tohoto zákazu došlo. NSS proto považuje popis skutkového stavu, provedený ve výroku prvostupňového rozhodnutí, za dostatečný.

[43] Dle stěžovatelky správní orgány a městský soud nesprávně vyložily pojem „lékárna“, když pod něj nepodřadily i slovenské lékárny, kterým distribuovala léčivé přípravky. Ani tuto námitku NSS neshledal důvodnou. Již v rozsudku č. j. 10 As 52/2021-144, ve kterém se zabýval obdobnou věcí shodné stěžovatelky, totiž dospěl k následujícímu závěru: „Z pohledu místní a osobní působnosti právních norem je pravidlem, že právní norma se vztahuje na subjekty sídlící na území České republiky, jiná působnost musí být výslovně stanovena zákonem. Jestliže tedy zákon lékárně svěřuje oprávnění k odběru léčivých přípravků od druhé lékárny a této druhé

pokračování

lékárně svěřuje oprávnění k poskytnutí léčivých přípravků, logicky musí tato oprávnění svěřovat pouze lékárnám na území České republiky, nikoli lékárnám na Slovensku. Lékárny sídlící na Slovensku spadají do působnosti slovenských zákonů a jejich činnost je regulována slovenským zákonodárcem. (...) NSS tedy uzavírá, že postupovat podle § 82 odst. 4 zákona o léčivech lze pouze výjimečně při přesunu léčivých přípravků mezi lékárnami sídlícími v České republice. Stěžovatelka tedy nepostupovala podle tohoto ustanovení, poskytla-li léčivé přípravky lékárně sídlící na Slovensku“ (zvýraznění nyní provedl NSS). S tímto závěrem se NSS ztotožnil i ve výše zmíněném rozsudku č. j. 1 As 116/2022-92.

[44] Devátý senát neshledal důvod se od výše uvedeného závěru, který učinil desátý senát v téměř totožné věci shodné stěžovatelky a ze kterého následně vycházel i první senát, jakkoliv odchýlit. Závěr o tom, že pod pojem lékárna ve smyslu zákona o léčivech nelze podřadit lékárny na Slovensku, se tedy uplatní i v nynějším řízení. Namítá-li stěžovatelka, že se správní orgány měly obrátit na slovenské lékárny a zjistit, zdali je lze podřadit pod pojem lékárna dle českých právních předpisů, NSS konstatuje, že se v dané věci nejedná o skutkovou otázku, ale o otázku právní, na kterou slovenské lékárny nemohou odpovědět, jelikož jim vůbec nepřísluší výklad českých právních norem. Otázku, jaké subjekty spadají pod pojem „lékárna“ použitý v zákoně o léčivech, byly povinny posoudit správní orgány a později správní soudy, které tak učinily a dospěly ke závěru, že slovenské lékárny pod tento pojem podřadit nelze.

[45] K námitce o nutnosti uplatnění zásady *in dubio pro liberate* NSS opětovně odkazuje na rozsudek č. j. 10 As 52/2021-144, v jehož bodě 41 uvedl, že ačkoli se v případě pojmu lékárna nejedná o neurčitý právní pojem, ale spíše o chybějící legální definici, i v tomto případě se uplatní závěr, že sankcionování je možné i na základě neurčitých právních pojmů, které již ze své podstaty musejí být dotvářeny výkladem. V daném případě správní orgány a městský soud provedly výklad pojmu lékárna, se kterým se NSS ztotožnil. Nevyvstaly zde tedy žádné pochybnosti, které by aktivovaly zásadu *in dubio pro liberate* (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 116/2022-92). Její uplatnění nelze dovodit jen ze skutečnosti, že stěžovatelka nesouhlasí s výkladem správních orgánů a správních soudů.

[46] Odkazuje-li stěžovatelka na rozsudek městského soudu ze dne 14. 1. 2021, č. j. 11 Ad 3/2020-64, ve kterém má být uvedeno, že se dopustila pouze správního deliktu dle § 103 odst. 10 písm. e) zákona o léčivech, NSS připomíná závěr z rozsudku č. j. 10 As 52/2021-144, kterým tento rozsudek přezkoumával a v jehož bodě 29 uvedl, že „stěžovatelka pouze využívá zjevné písařské chyby, které se městský soud v bodu 73 svého rozsudku dopustil. Z rozsudku jako celku je zřejmé, že jednou z jeho ústředních otázek byla právě otázka posouzení správního deliktu – zda se v kombinaci s výkladem § 82 odst. 4 zákona o léčivech stěžovatelka dopustila správního deliktu podle § 103 odst. 1 písm. a), či § 103 odst. 10 písm. e) téhož zákona. Posouzením této otázky se městský soud zabýval především v bodu 69 svého rozsudku. Shodně jako žalovaný přitom dospěl k závěru, že stěžovatelka se dopustila správního deliktu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona o léčivech.“ Z rozsudku městského soudu č. j. 11 Ad 3/2020-64 tak nevyplývá závěr, který z něj stěžovatelka účelově vyvozuje.

III. c) Majetkové poměry stěžovatelky

[47] Stěžovatelka dále namítá, že se správní orgány měly z úřední povinnosti zabývat jejími majetkovými poměry. Co se týče majetkových poměrů jako takových, SÚKL se na straně 39 svého rozhodnutí z února 2021 zabýval stěžovatelčinou ekonomickou situací

v letech 2016 až 2019 a žalovaný se na straně 33 napadeného rozhodnutí vyjádřil k jejímu čistému obratu a výsledku hospodaření za rok 2020.

[48] Stěžovatelčin názor, že správní orgány měly z úřední povinnosti zjišťovat další informace ohledně její majetkové situace, a to i bez její součinnosti, je nesprávný. Ustálená judikatura nic takového po správních orgánech nepožaduje. Z judikatury NSS naopak vyplývá, že při zjišťování majetkové situace vycházejí správní orgány z dostupných informací a z dokumentů předložených osobou, které se pokuta ukládá, tedy že se vyžaduje i aktivita účastníka řízení, který má sám projevít zájem na tom, aby pro něj uložená pokuta nebyla likvidační (srov. stěžovatelkou zmíněné usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 As 9/2008-133.) Stěžovatelka však tento zájem neprojevila, když žalovanému nedoložila dokumenty, které by prokazovaly důvody, na jejichž základě by bylo možné dospět k závěru, že je uložená pokuta nepřiměřená. Ani tato námitka proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[49] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek městského soudu. Jelikož již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.), NSS zrušil i rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem NSS (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude proto povinen se opětovně zabývat otázkou naplnění podmínky jednotného záměru u pokračování ve správním deliktu.

[50] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení. Ve vztahu k výsledku celého soudního řízení je nutno posuzovat procesní úspěšnost účastníků řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. má úspěšný účastník právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníku řízení, který úspěch ve věci neměl. Z tohoto pohledu je nutno za úspěšného účastníka považovat stěžovatelku; naopak žalovaný v řízení úspěch neměl, a proto mu NSS náklady řízení nepřiznal.

[51] Náklady řízení o kasační stížnosti spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 5 000 Kč a odměně advokáta, která zahrnuje odměnu za jeden úkon právní služby, a to sepsání kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tj. 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že právní zástupce stěžovatelky nedoložil, že je plátcem DPH, NSS nepřistoupil ke zvýšení odměny o částku 21 % odpovídající DPH. Celkově tedy náklady řízení před NSS představovaly 8 400 Kč.

[52] Co se týče nákladů řízení o žalobě, ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a odměně advokáta, která zahrnuje čtyři úkony právní služby spočívající v převzetí právního zastoupení, sepsání žaloby, replik ze dne 10. 1. 2022 a dne 12. 4. 2022 (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu], a činí v dané věci 12 400 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 1 200 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). NSS zástupci stěžovatelky nepřiznal odměnu za tři opakovaná podání nadepsaná „vyjádření žalobce – doplnění tvrzení a důkazů“, jelikož jimi stěžovatelka nereagovala na argumentaci žalovaného a není patrné, proč by mělo jít o účelně vynaložené náklady. Za jeden úkon právní služby (návrh na přiznání odkladného účinku žaloby) náleží zástupci

pokračování

stěžovatelky mimosmluvní odměna ve výši 1 550 Kč [jedná se o odměnu podle § 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5, advokátního tarifu ve výši jedné poloviny v souladu s návětím § 11 odst. 2 advokátního tarifu, jelikož návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou povahou a účelem nejbližší návrhu na předběžné opatření, k němuž došlo po zahájení řízení], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za tento úkon právní služby proto náleží 1 850 Kč. Náklady řízení před městským soudem tedy celkově představovaly 18 450 Kč.

[53] Celkem stěžovatelce za řízení o žalobě a kasační stížnosti náleží náklady řízení ve výši 26 850 Kč. K zaplacení náhrady nákladů řízení k rukám právního zástupce stěžovatelky byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2024

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu